

Arrest

**nr. 333 619 van 1 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2025.

Gelet op het arrest nr. 333 423 van 29 september 2025, waaruit blijkt dat de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 1 oktober 2025 om 10u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. QUESTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 juli 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 augustus 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 september 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Keniaanse nationaliteit en bent op (...) 1977 geboren in Nyamarambe, in het Gucha district in Kenia. U bent christen en behoort, net zoals uw ouders, tot de Zevende Dag Adventisten. Uw vader sterft wanneer u 11 jaar oud bent aan een lichamelijke aandoening, uw moeder leeft nog en woont tot op heden in het district Gucha. Wanneer u zeven jaar oud bent begint u met school en in 1994, op uw 17e jaar, volgt u één jaar onderwijs in een internaat. Tijdens dat jaar wordt u door een medeleerling geïntroduceerd tot de vrouwelijke homoseksualiteit en u beseft dat er op school voordelen zijn wanneer u er aan toegeeft. U beseft ook vanaf dat moment dat u zich aangetrokken voelt tot vrouwen. Na afloop van dat ene schooljaar op internaat besluit u vanwege de gemeenschap en de vooroordelen die er zijn uw seksuele oriëntatie geheim te houden.

In 2005 verhuist u naar Nairobi waar u een studio huurt en vanaf dat moment woont u alleen. U wordt door uw familie steeds onder druk gezet om te trouwen en kinderen te krijgen. Ten einde een poging te doen aan de wensen van uw familieleden tegemoet te komen, knoopt u in 2011 een relatie aan met een man. De relatie verloopt niet voorspoedig en in 2012 wordt de relatie beëindigd. U komt tijdens de relatie er per toeval achter dat u HIV heeft.

In Nairobi werkt u in de huishouding van een hotel en u verkoopt kleding en schoenen bij u thuis. In 2019 leert u zo R. N. M. kennen. Zij is klant bij u en zij verkoopt eveneens kleding aan huis. Gedurende twee jaar spreekt u met haar over algemene zaken en u vertelt haar zo over uw mislukte relatie en de druk van uw familie om te trouwen. Op 01 januari 2021 nodigt R. u voor het eerst bij haar thuis uit. U gaat op de uitnodiging in en eenmaal aangekomen babbelt u samen en kijkt u een film. Dan zegt R. u dat u niet moet stilstaan bij het verleden. Zij begint u vervolgens aan te raken en te kussen. U merkt dat u dit prettig vindt en u voelt zich aangetrokken tot R.. U begint haar ook te kussen en aan te raken. Vanaf dat moment begint u een relatie met R.. U spreekt meestal af in het huis van R. om de relatie zo geheim te kunnen houden.

In maart 2023 gaat u samen met een familie vriendin naar een bruiloft. Wanneer u thuiskomt en u de familie vriendin meeneemt naar uw huis om haar enkele spullen te geven, gaat in haar bijzijn uw telefoon af en verschijnt de naam N. op het scherm. U neemt de telefoon op en u spreekt met uw partner R.. U zegt tijdens dat gesprek dat u haar mist en van haar houdt. De familie vriendin die u vergezeld heeft hoort dit en vertelt dit later aan de vrouw van uw broer. Daarna volgen er hevige discussies met uw broer en zijn gezin, waarbij u met name door uw broer wordt bedreigd omdat u schande over de familie zou brengen. Uw broer confisqueert ook het huis wat u in uw geboortedorp heeft laten bouwen. In november 2023 zoekt uw broer u op uw werk in het hotel op en zegt hij u dat de man die bij hem is uw echtgenoot zal zijn. U geeft weerwoord en uw broer valt u fysiek aan. U verliest hierbij een tand. U heeft hierna grote angsten en u vreest gekidnapd of gedood te worden door of in opdracht van uw broer. In januari 2024 wordt er bij u ingebroken, maar niets wordt ontvreemd. In 2025 wordt u onderweg naar huis de pas af gesneden en u vreest dat ook dit het werk is van uw broer en zijn vrienden. U voelt zich niet meer veilig in Kenia en u besluit het land te verlaten. Met behulp van uw partner R. en een uitnodiging van een neef die op dat moment in Hongarije verblijft, vraagt u bij de Hongaarse ambassade een Schengenvisum aan en koopt u een vliegtuigticket.

Op 17 juli 2025 verlaat u Kenia met uw eigen paspoort. Na aankomst in België blijkt bij de grenscontrole dat uw Hongaars visum is ingetrokken en u geeft aan dat u asiel wilt aanvragen. Vervolgens wordt u aangehouden door de Belgische grensautoriteiten en overgebracht naar het centrum voor illegalen te Holsbeek.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: een WhatsApp bericht van S. M.(d.d. 25.07.2023), een korte video van uzelf, een zevental foto's van uzelf terwijl u in Kenia namens de kerkgemeenschap vrijwilligerswerk verricht, als ook van het huis dat u liet bouwen in uw dorp van herkomst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij de grenscontrole in België op 18 juli 2025 blijkt het Hongaarse Schengenvisum op uw naam te zijn ingetrokken en u niet over een duidelijk reismotief te beschikken. Het feit dat u de Belgische autoriteiten hebt misleid – u heeft immers getracht het Rijk illegaal te betreden, leefde de wettelijke voorwaarden tot binnenkomst, die u geacht wordt te kennen, niet na, en beschikte derhalve evenmin over een geldig reismotief – rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U stelt te vrezen voor vervolging door uw familieleden vanwege uw seksuele oriëntatie. Daarnaast vreest u om diezelfde reden ook discriminatie, stigmatisatie en vervolging door de Keniaanse samenleving. Ten slotte geeft u aan dat u, als gevolg van deze vrees, geen toegang zou hebben tot de nodige medicatie voor uw HIVbehandeling. Zoals hieronder nader zal worden uiteengezet, wordt er geen geloof gehecht aan uw beweerde lesbische geaardheid, en bijgevolg evenmin aan uw gestelde vrees voor vervolging op basis van uw seksuele oriëntatie.

Afgaande op uw verklaringen is het CGVS niet overtuigd dat u daadwerkelijk aangetrokken bent tot vrouwen. U verklaarde dat u de Keniaanse nationaliteit bezit en dat u werd vervolgd (en vervolging vreest) wegens uw seksuele oriëntatie. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoekster die beweert lesbisch te zijn, verwachten dat zij overtuigend is met betrekking tot haar ervaringen en haar parcours in verband met haar seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn of haar seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten.

Er worden de volgende bedenkingen gemaakt bij de door u beweerde lesbische geaardheid, als ook bij de lesbische relatie die u beweert te hebben met mevrouw R. N. M..

Vooreerst is de manier waarop u zich bewust zou zijn geworden dat u alleen tot vrouwen aangetrokken bent allerminst doorleefd. Zo verklaart u op uw 17e jaar op kostschool "te zijn geïntroduceerd tot vrouwelijke homoseksualiteit" door een studiegenoot, waarna u het "heeft geaccepteerd, omdat het u mogelijkheden en voordelen gaf" (NPO, p.14). U zou zo minder zware taken hebben moeten verrichten en dat zou van u een lesbienne hebben "gemaakt" (NPO, p.14). Later zou u "er steeds meer interesse in hebben gekregen" en er ook gevoelens bij hebben gehad. U zou dan "into women" zijn "geworden" en "één van hen zijn geworden" (NPO, p.14). Een dergelijke voorstelling van zaken, waarin uw seksuele oriëntatie voornamelijk zou voortkomen uit praktische overwegingen en sociale voordelen, is niet doorleefd aangezien iemands geaardheid verband houdt met de kern van diens persoonlijkheid.

Het feit dat u verklaart sinds die tijd geen gevoelens meer te hebben gehad voor mannen, onderschrijft niet alleen de hierboven gemaakte kanttekening, maar impliceert tevens dat u vóór die periode wél gevoelens voor mannen heeft gehad — hetgeen in tegenspraak is met uw latere antwoord op de impliciete vraag van de protection officer of u zich ooit tot mannen aangetrokken heeft gevoeld (NPO, p.14, p.31).

Daarnaast blijven ook uw overige verklaringen met betrekking tot het bewustwordings- en beleavingsproces opmerkelijk summier en blijven zij hangen in clichématige voorstellingen. U volstaat grotendeels met het benoemen van een "introductie tot het lesbianisme" en het feit dat u er pas in 2021 — te weten op bijna 44-jarige leeftijd — daadwerkelijk mee bent begonnen. Ook geeft u aan het voordien "nooit gepraktiseerd te hebben", en voert u als verklaring hiervoor aan dat "het niet gemakkelijk was om iemand te vinden die als een man kon doen, want ik doe als een vrouw" (NPO, p.14, p.15).

De verklaring dat u tussen uw 17e en 43e levensjaar geen enkele romantische of affectieve relatie hebt gehad, maar tegelijkertijd stelt dat u in die periode wél gevoelens heeft gehad (NPO, p.15), roept eveneens vragen op over de consistentie en geloofwaardigheid van uw relaas. U voert hiervoor uiteenlopende en deels onsamenhangende redenen aan: u zou uw identiteit hebben verborgen uit angst voor geweld, het zou moeilijk zijn geweest om "iemand te vinden die 'als een man' kon doen", en bovendien zou het "niet gemakkelijk zijn iemand te vinden who can afford me" (NPO, p.15). Toen de protection officer u vroeg wat u bedoelde met dat laatste, antwoordde u dat u gevoelens had, maar deze niet geuit had omdat men aan iemand niet kan zien welke seksuele oriëntatie heeft (NPO, p.15). Niet veel later beweert u dan weer dat men soms toch kan zien wanneer een vrouw lesbisch is door "de manier waarop zij loopt" en door het gebruik van "rimboe-kleuren" (NPO, p.24, p.25). Dergelijke verklaringen missen niet alleen diepgang en consistentie, maar laten tevens na om op overtuigende wijze inzicht te bieden in een authentiek en duurzaam doorleefd ontdekkingsproces van een eigen seksuele identiteit.

Een bijkomend element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw gestelde seksuele oriëntatie, betreft de wijze waarop u zowel uzelf als uw partner beschrijft aan de hand van uiterlijke kenmerken en stereotiepe gedragingen, zonder enig inhoudelijk of affectief fundament te geven voor de veronderstelde wederzijdse aantrekking. Zo verklaart u dat u aan uw huidige – en enige – vrouwelijke partner zou hebben herkend dat zij een lesbienne is, omdat zij een 'tomboy' zou zijn en omdat zij iemand zou zijn die kort haar draagt, sportieve kleding verkiest, zich "als een man" kleedt en bovendien sterk is en kan vechten (NPO, p.26, p.28, p.29). Deze voorstelling roept opnieuw ernstige vragen op over de authenticiteit van uw seksuele oriëntatie, eens te meer daar uw redenering volledig lijkt te berusten op uiterlijke kenmerken en op stereotiepe associaties met mannelijkheid, zonder enige verwijzing naar een onderliggende emotionele of affectieve band.

Daar komt bij dat deze sterk gesimplificeerde opvatting van lesbische identiteit moeilijk te rijmen valt met uw eigen stelling dat u in Kenia, uit angst voor sociale uitsluiting en geweld, jarenlang geen uiting heeft kunnen geven aan uw gevoelens. In een context waarin u betoogt dat men voortdurend tracht niet op te vallen en zoals u uw seksuele geaardheid verbergt vanwege de maatschappelijke afwijzing van homoseksualiteit (NPO, p.25, p.26, p.29, p.40), is het weinig aannemelijk dat iemand zich – zoals u stelt over uw partner – openlijk en langdurig zou manifesteren op een wijze die juist sterk afwijkt van gangbare gendernormen. Bovendien blijft onduidelijk op grond waarvan u meent dat bepaalde vrouwen in Kenia als homoseksueel

herkenbaar zouden zijn, terwijl u tegelijkertijd verklaart dat u zich juist bewust conformeerde aan het gedrag en de uiterlijke presentatie van Keniaanse vrouwen om zelf geen argwaan te wekken. Deze innerlijke tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in aanzienlijke mate.

Een ander element dat de geloofwaardigheid van uw gestelde seksuele oriëntatie ernstig ondermijnt, betreft de wijze waarop u de totstandkoming van de relatie met uw huidige – en enige – vrouwelijke partner beschrijft. U verklaart dat u vooraf geen weet had van haar seksuele geaardheid, maar desondanks inging op haar uitnodiging om haar thuis te bezoeken (NPO, p.22, p.27). Daar zou zij vrijwel onmiddellijk seksuele toenadering tot u hebben gezocht, waarop u – naar eigen zeggen – zonder enige werkelijke aarzeling bent ingegaan (NPO, p.22, p.23). Deze directe fysieke reactie, zonder enige voorafgaande emotionele opbouw, wederzijdse verkenning of zekerheid over haar intenties, staat in scherp contrast met uw eigen verklaring dat u zich gedurende decennia, van uw adolescentie tot in uw veertiger jaren, niet in staat voelde om uw gevoelens voor vrouwen te uiten of ernaar te handelen vanwege de maatschappelijke vijandigheid in uw land van herkomst (NPO, p.15).

In het licht van die door uzelf geschetste langdurige onderdrukking van uw lesbische gevoelens is het des te opmerkelijker dat u in uw beschrijving van deze eerste ontmoeting vrijwel uitsluitend de nadruk legt op lichamelijke aspecten en seksuele bevrediging – waaronder de expliciete uitspraak dat “my sexual desire was satisfied” – terwijl u nauwelijks spreekt over enige vorm van emotionele verbondenheid, oprechte aantrekkingskracht of affectieve wederkerigheid (NPO, p.23, p.28). De protection officer vroeg u expliciet hoe u wist dat er sprake was van wederzijdse aantrekking tussen u en R.. In plaats van een antwoord op die vraag, gaf u een gedetailleerde beschrijving van seksuele handelingen (NPO, p.23). Die eenzijdige focus op het fysieke aspect van het contact – zeker in een situatie waarin u beweert decennialang geen ruimte te hebben gehad om zelfs maar kleine uitingen van aantrekking te tonen – roept ernstige twijfels op over de oprechtheid en doorleefdheid van de gestelde seksuele gerichtheid.

Daarbij valt het contrast op met de wijze waarop u de totstandkoming van uw eerdere – en enige – relatie met een man beschrijft. Hoewel u stelt dat u geen werkelijke gevoelens voor deze man had, beschrijft u die relatie in detail en met een duidelijke opbouw: van het eerste oogcontact bij de bus, de eerste babbel, het uitwisselen van telefoonnummers, het geleidelijke contact via berichten en gezamenlijke ontmoetingen, tot het uiteengaan een jaar later later vanwege een gebrek aan vertrouwen (NPO, p.31, p.32). Uw verklaringen over die relatie zijn concreet, tijdsgebonden en bevatten reflecties op de onderliggende motieven en omstandigheden. Juist dit scherpe verschil in opbouw, inhoud en beleving tussen beide relaties – waarbij de ene geleidelijk tot stand kwam en rijk is aan concrete details, en de andere abrupt begon en vrijwel uitsluitend fysiek wordt beschreven – maakt uw beweerde lesbische geaardheid weinig geloofwaardig.

Aangaande uw relatie met R. merkt het CGVS tevens op dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat jullie relatie een aanvang nam in 2023 (Verklaring DVZ, vraag 16b), terwijl u voor het CGVS meermaals verklaart dat jullie relatie begon in 2021 (NPO, p. 16, p. 23). U kan de volledige naam van uw partner gedurende meerdere jaren niet onmiddellijk geven (NPO, p. 39-40), maar tracht deze naam meermaals te benoemen zonder dat u hiertoe in staat bent. Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw enige lesbische relatie verder aan.

Een volgend element dat de geloofwaardigheid van uw gestelde seksuele oriëntatie en de door u beweerde vervolging verder ondermijnt, betreft de wijze waarop de ontdekking van uw relatie met R. heeft plaatsgevonden en de gevolgen daarvan binnen uw familie.

U verklaart dat uw relatie, die volgens u op 1 januari 2021 begon, twee jaar lang geheim is gebleven (NPO, p.21, p.23). In maart 2023 werd deze relatie echter ontdekt doordat u een inkomend telefoongesprek van R. beantwoordde in het bijzijn van een familievriendin. Hoewel u zich tijdens het gesprek naar een andere ruimte begaf om privacy te creëren, was de naam van R. al zichtbaar op het telefoonscherm, waardoor de familievriendin dit opmerkte. Tijdens het gesprek sprak u openlijk uit dat u uw partner miste en van haar hield. Deze informatie werd door de familievriendin gehoord en vervolgens doorgegeven aan uw schoonzus en uw broer (NPO, p.18).

Daaropvolgend verklaart u dat uw broer u gedurende ongeveer een jaar heeft lastiggevalen, met als dieptepunt één fysieke aanval in november 2023, die plaatsvond op uw werkplek – een publieke locatie waar mogelijk getuigen aanwezig waren. Na deze aanval zou uw broer geen direct fysiek geweld meer hebben gebruikt, maar u zou daarna wel te maken hebben gehad met andere intimidatievormen, zoals een inbraak in januari 2024 zonder diefstal en een incident in 2025 waarbij u werd lastiggevalen. Volgens uw verklaring stuurde uw broer nadien mogelijkerwijs derden om u te intimideren (NPO, p.18, p.19, p.20, p.22, p.25). De combinatie van één fysieke aanval en vooral indirecte bedreigingen roept vragen op over de aard en de motieven achter de spanningen met uw broer. Gezien het ontbreken van verdere directe vervolging sinds november 2023, kan niet zonder meer worden aangenomen dat deze conflicten uitsluitend of hoofdzakelijk verband houden met uw beweerde seksuele geaardheid. Het is denkbaar dat ook andere, niet nader onderbouwde factoren, een rol gespeeld hebben bij de familiale onenigheid.

Bovendien legt u inconsistente verklaringen af aangaande de wijze u trachtte de problemen met uw broer te ontlopen. Hoewel u aanvankelijk verklaart in juli 2023 verhuisd te zijn naar een andere wijk (NPO, p. 11), verklaart u later in januari 2023 wel een ander appartement/studio betrokken te hebben in de woning waar u eerder reeds woonde (NPO, p. 21) en dat u in dat gebouw bleef wonen tot aan uw vertrek uit Kenia.

Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat uw broer al uw bewegingen volgde (NPO, p. 28-29). Echter, gevraagd waarom hij u niet kon volgen naar de woning van uw partner, ontwijkt u de vraag en blijft u het antwoord schuldig.

Daarnaast valt het Commissariaat-generaal op dat de beweerde vervolging en bedreigingen volgens u in 2023 plaatsvonden, terwijl u pas in juni 2025 besloot het land te verlaten uit vrees voor vervolging door uw familie. Dit lange tijdsverloop zonder vertrek of duidelijke escalatie is moeilijk te rijmen met de ernst van de door u geschetste en beweerde situatie in uw land van herkomst, welke de geloofwaardigheid ervan eveneens ondermijnt.

Bovendien heeft deze situatie volgens uw eigen verklaring geen noemenswaardige invloed gehad op uw professionele en economische situatie. U bleef immers tot aan uw vertrek in juli 2025 ononderbroken werkzaam bij een gerenommeerd hotel in Nairobi (<https://theafricahub.co.uk/accommodation-hub/hemingways-eden/>) en zette daarnaast uw eigen handelsactiviteit aan huis voort (NPO, p.6, p.35, p.36). Dit staat haaks op de ernst van de vermeende vervolging.

Tot slot wijzen de voorgelegde stukken, waaronder een WhatsApp-bericht en een filmpje, mogelijkerwijs wel op een conflict binnen uw familie en een gevoel van onveiligheid bij uzelf, maar deze stukken bevatten geen aanwijzingen die verband houden met uw beweerde seksuele geaardheid of met een vervolging vanwege deze beweerde geaardheid. Uw verklaringen en de voorgelegde elementen tonen niet aan dat de familiale spanningen uitsluitend of noodzakelijkerwijs voortvloeien uit uw beweerde seksuele oriëntatie. Het valt bovendien op dat u door S. M. op 25 juli 2023 bedreigd wordt via WhatsApp, maar dat u haar pas in december van datzelfde jaar blokkeert. Deze door u neergelegde stukken wijzigen de gedane vaststellingen niet.

Het Commissariaat-generaal stelt verder vast dat u tijdens het persoonlijk onderhoud geen blijk geeft van enige diepgaandere kennis van of betrokkenheid bij de LGBTQ+-gemeenschap in Nairobi of elders in Kenia. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u niet weet wie Edwin Chiloba is, noch wat er met hem is gebeurd (NPO, p.33). Nochtans betrof dit een internationaal sterk gemediatiseerde zaak waarbij Edwin Chiloba – een bekende Keniaanse LGBTQ+ activist en model – in januari 2023 op gewelddadige wijze om het leven werd gebracht (zie ook administratief dossier). Gezien u zelf een vrees voor geweld op grond van uw seksuele oriëntatie aanhaalt, is uw onbekendheid met dit voorval op zijn minst opmerkelijk te noemen.

Daarnaast is niet zozeer het feit dat u niet weet waarvoor de organisaties RWOK (Rainbow Women of Kenya) en PEMA Kenya (Persons Marginalized and Aggrieved) staan – twee belangenorganisaties voor LGBTQ+-personen in Kenia, waarvan de eerste, net als uzelf, actief is op Facebook (NPO, p.33, p.34; zie ook administratief dossier) – op zichzelf verbaasd. Wél stelt het CGVS zich ernstige vragen bij uw verklaringen dat u, ondanks dat u reeds twintig jaar alleen in Nairobi woont (NPO, p.21, p.24), in die hele periode nooit contact hebt gezocht met lotgenoten, noch enige interesse hebt getoond in informatie, netwerken of ondersteuningsstructuren met betrekking tot LGBTQ+-thema's (NPO, p.34). De bovengenoemde organisaties bieden onder meer psychosociale ondersteuning, veiligheidstrainingen, gemeenschapsvorming en juridische begeleiding aan personen die vervolging riskeren op grond van hun seksuele oriëntatie (zie ook administratief dossier). Uw onbekendheid met deze initiatieven, en vooral uw desinteresse daarin, is op zijn minst opmerkelijk.

Het feit dat u in een grootstedelijke omgeving als die van Nairobi met relatief grotere toegang tot LGBTQ+-initiatieven geen enkele affiniteit of betrokkenheid heeft ontwikkeld, roept bijkomende vragen op over de geloofwaardigheid van uw gestelde lesbische oriëntatie. Dit geldt des te meer aangezien u tijdens het gesprek wél verklaarde via "het nieuws" te weten dat er in Kenia gevallen van mob justice tegen (vermeende) homoseksuelen voorkomen (NPO, p.22).

Deze selectieve bewustheid, gecombineerd met uw volledige afwezigheid van betrokkenheid of affiniteit met de LGBTQ+-gemeenschap, onderstreept eens te meer het gebrek aan authenticiteit in uw verklaringen en vormt een bijkomend element dat de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele oriëntatie verder ondermijnt.

Gelet op de tegenstrijdigheden, het gebrek aan concreetheid en het stereotiep karakter van uw verklaringen over uw bewustwording en beleving van uw seksuele oriëntatie, alsook de ongeloofwaardige totstandkoming van uw relatie met R., acht het Commissariaat-generaal uw gestelde geaardheid niet geloofwaardig. De beweerde familiale vervolging mist overtuigende onderbouwing en staat haaks op het feit dat u tot aan uw vertrek economisch actief en sociaal functioneel bleef. Het ontbreken van affiniteit met de LGBTQ+-gemeenschap, zelfs na jarenlang in Nairobi te hebben verbleven, versterkt dit nog verder.

U verklaart verder HIV-positief te zijn en vreest dat u, wanneer u in Kenia opnieuw noodgedwongen op de vlucht zou moeten gaan voor vervolging vanwege uw seksuele oriëntatie – welke niet geloofwaardig geacht wordt (zie supra) –, geen toegang meer zou hebben tot de noodzakelijke medicatie, met een ernstige verslechtering van uw gezondheidstoestand tot gevolg (NPO, p.10). Uw advocate heeft in dit verband eveneens aangevoerd dat uw vermeende – maar ongeloofwaardig bevonden seksuele geaardheid een belemmering zou kunnen vormen voor de toegang tot medische verzorging (NPO, p.41).

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u, ondanks herhaald verzoek tijdens het persoonlijk onderhoud, geen enkel medisch bewijsstuk hebt voorgelegd waaruit uw HIV-status blijkt. Los daarvan geldt in het vreemdelingenrecht dat het louter hebben van een medische aandoening, hoe ernstig dan ook, op zich geen

grond vormt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming. Medische problematieken worden immers beoordeeld binnen een afzonderlijke verblijfsprocedure, met name die op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij onder meer de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorg in het land van herkomst in aanmerking worden genomen.

Voorts stelt u niet dat u in Kenia werd gediscrimineerd louter op grond van uw HIV-status. Gelet op de hoge prevalentie van HIV in Kenia (zoals blijkt uit het administratief dossier), acht het Commissariaat-generaal het niet aannemelijk dat u enkel en alleen vanwege deze aandoening de toegang tot behandeling zou worden ontzegd. Bovendien verklaarde u zelf dat u tot aan uw vertrek in juli 2025 toegang had tot medicatie (NPO, p.10, p.11).

Zoals reeds uiteengezet acht het Commissariaat-generaal uw gestelde seksuele oriëntatie tout court niet geloofwaardig. Er bestaat volgens het CGVS dan ook geen gegronde reden om aan te nemen dat deze beweerde geaardheid een daadwerkelijke belemmering zou hebben gevormd of in de toekomst zal vormen voor de toegang tot medische zorgverlening in Kenia.

Bijgevolg slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door u aangevoerde asielmotieven, komt u dan ook niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 48/8, 48/9, 57/6, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel voert verzoekster op omstandige wijze aan dat er *in casu* sprake is van een onrechtmatige toepassing van de versnelde procedure bij gebrek aan een wettelijke bepaling die toelaat om deze procedure in voorliggende zaak toe te passen. Zij gaat verder in een tweede onderdeel van haar middel in op de grensprocedure en stelt dat de wettelijk bepaalde behandelingstermijn van vier weken is verstreken waardoor haar beschermingsverzoek in de gewone procedure diende behandeld te worden.

Verzoekster gaat voorts in een derde onderdeel van het enig middel uitgebreid in op haar seksuele oriëntatie en tracht de weigeringsmotieven in dit verband te weerleggen.

Ten slotte wordt in een vierde onderdeel gewezen op algemene landeninformatie omtrent de beoordeling van iemands seksuele geaardheid.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel

46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.2.3. Over de toepassing van de versnelde procedure

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist bij voorrang, indien :

1° de verzoeker zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 of 74/9, §§ 2 en 3 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68;

2° de verzoeker zich bevindt in een strafrechtelijke instelling;

3° de minister of zijn gemachtigde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekt om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene bij voorrang te behandelen;

4° het verzoek waarschijnlijk gegrond is.”

In dit verband kan tevens dienstig worden verwezen naar artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

Indien het eerste lid niet kan worden toegepast, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat een verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker door de minister of zijn gemachtigde toegelaten wordt het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4°.

Indien niet binnen de vier weken, na het verzoek om internationale bescherming, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing is genomen, wordt de verzoeker eveneens door de minister of zijn gemachtigde toegelaten het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 5°.”

De bestreden beslissing betreft een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en is dus een beslissing over de grond van het verzoek om internationale bescherming.

Uit artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren of een beslissing kan nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j) van de Vreemdelingenwet. Indien het verzoek niet ‘niet-ontvankelijk’ kan worden verklaard of indien er geen beslissing over de grond van het verzoek in één van voormelde welbepaalde situaties kan worden genomen, beslist de commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker toegelaten wordt het Rijk binnen te komen.

In casu werd een beslissing over de grond van het verzoek genomen, wat enkel kan in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j) van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt evenwel niet welke situatie bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j) van de Vreemdelingenwet in dit geval werd toegepast.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

a) de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming; of

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of

c) de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden; of

d) de verzoeker waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan; of

e) de verzoeker kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over het land van herkomst, waardoor zijn bewering alle overtuigingskracht wordt ontnomen met betrekking tot de vraag om internationale bescherming; of

f) de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid; of

g) de verzoeker enkel een verzoek doet om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn terugdrijving of verwijdering zou leiden uit te stellen of te vrijdelen; of

h) de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan; of

i) de verzoeker weigert te voldoen aan de verplichting om zijn vingerafdrukken te laten nemen zoals bedoeld in artikel 51/3; of

j) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of de openbare orde, of de verzoeker onder dwang werd verwijderd om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde.”

Zoals reeds gesteld, wordt in de bestreden beslissing niet vermeld welke van bovenstaande situaties *in casu* werd toegepast. Uit de stukken van het administratief dossier kan de Raad evenmin ontwaren welke situatie van toepassing zou zijn.

Waar verweerder, die in de bestreden beslissing aangeeft dat verzoekster de Belgische autoriteiten heeft “misleid” daar zij heeft getracht het Rijk illegaal te betreden zonder de wettelijke voorwaarden tot binnenkomst na te leven en die evenmin over een geldig reismotief beschikte, in zijn nota opwerpt dat verzoekster “minstens onder subonderdeel c) van voormeld artikel” valt, kan de Raad deze redenering niet volgen.

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift alsook ter terechtzitting als repliek op verweerders nota met reden dat deze bepaling geen melding maakt van het ontbreken van een geldige reisreden of het niet naleven van de wettelijke bepalingen om het grondgebied te betreden, als reden om een versnelde procedure toe te passen.

De Raad stelt hierbij vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster onmiddellijk na haar aanhouding op de luchthaven reeds meedeelde dat zij in België een verzoek om internationale bescherming wilde indienen en hierbij onmiddellijk melding heeft gemaakt van het feit afkomstig te zijn uit Kenia waarbij ze tevens haar Keniaans paspoort heeft voorgelegd. Zij lijkt aldus dus niet de autoriteiten te hebben misleid door omtrent haar identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden.

Uit de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de sanctie van de toepassing van een versnelde procedure gestoeld is op een weigering tot medewerking in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming (*Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 70). Verder blijkt uit de parlementaire voorbereidingen dat bepaalde situaties die worden vernoemd in de eerste paragraaf van het gewijzigde artikel 57/6/1 verband houden met het gedrag of de houding van een verzoeker (artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, c), d), g), h), en i) – poging tot misleiding met betrekking tot essentiële elementen van het verzoek, het achterhouden van essentiële elementen voor het onderzoek van het verzoek, het met opzet het onderzoek van het verzoek of het verloop van de procedure verhinderen, gebrek aan vrijwillige medewerking en ter kwader trouw zijn, het laattijdig indienen van het verzoek zonder gegronde reden, het indienen van het verzoek met als enig doel om een terugdrijving of verwijdering te vrijdelen). Indien de omstandigheden van het desbetreffende geval erop wijzen dat dit gedrag of deze houding een gebrek aan medewerking inhoudt in hoofde van de verzoeker en indien de verzoeker bovendien niet overtuigend is geweest met betrekking tot het gegrond karakter van zijn verzoek, kan dit gedrag of deze houding de commissaris-generaal er eveneens toe aanzetten om het verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen (*Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 114-115).

Aangezien verzoekster zoals ook wordt opgeworpen in het verzoekschrift onmiddellijk bij aankomst op de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en hierbij haar Keniaans paspoort heeft voorgelegd, kan niet worden ingezien waarom er in haar hoofde sprake zou zijn van een weigering tot medewerking en een in de bestreden beslissing niet nader bepaalde situatie vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat, indien het verzoek niet ‘niet-ontvankelijk’ kan worden verklaard of indien er geen beslissing over de grond van het verzoek in de verschillende welbepaalde situaties kan worden genomen, de commissaris-generaal beslist dat verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker toegelaten wordt het Rijk binnen te komen.

Opnieuw wordt verwezen naar de parlementaire voorbereidingen, ditmaal inzake artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat:

“Deze bepaling beoogt de omzetting van de artikelen 43.1 en 43.2 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan ten aanzien van een verzoeker die het grondgebied tracht binnen te komen en aan de grens wordt tegengehouden of die zich in de transitzone bevindt en die een verzoek indient, aldaar een beslissing nemen over het verzoek om internationale bescherming voor zover het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft zoals voorzien in artikel 57/6, § 3 of een beslissing ten gronde genomen in één van de situaties opgesomd in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

Rekening houdende met een opmerking in het advies van de Raad van State (voetnoot 13), werd de situatie van onregelmatige binnenkomst op het grondgebied vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h) geschrapt voor wat betreft de grensdossiers omdat dit punt, niettegenstaande opgenomen in richtlijn 2013/32/EU, logischerwijze niet van toepassing kan zijn aangezien de verzoeker het grondgebied al is binnengekomen (en dus niet tracht binnen te komen). Voor wat betreft de situatie opgenomen in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, f) wordt het advies van de Raad van State niet gevolgd omdat artikel 43 van de richtlijn 2013/32/EU een beslissing over de grond van een volgend verzoek dat eerder ontvankelijk werd verklaard, duidelijk toelaat als een beslissing aan de grens.

Indien dergelijke beslissing niet mogelijk is, zal de Commissaris-generaal een beslissing tot verder onderzoek nemen en dient de verzoeker te worden toegelaten tot het grondgebied. Het verzoek wordt vervolgens door de Commissaris-generaal verder behandeld overeenkomstig de andere bepalingen van de Vreemdelingenwet.

De invoering van een beslissing tot verder onderzoek heeft als doel om binnen korte termijn duidelijkheid en rechtszekerheid te verschaffen zowel aan de betrokkene zelf als aan de minister of zijn gemachtigde, die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied.

Dergelijke beslissing geeft immers recht op toegang tot het grondgebied, maar heeft geen andere invloed op de verdere afhandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De Commissaris-generaal dient in alle gevallen een beslissing aan de grens te nemen binnen een termijn van 4 weken. Wanneer dit niet het geval is, dient betrokkene door de minister of zijn gemachtigde toegelaten te worden tot het grondgebied. In het geval dat, na deze toelating, de betrokkene niet het voorwerp vormt van een beslissing tot vasthouding genomen op basis van artikel 74/6, komt de verplichting voor de staat waar de reis begonnen is om de verzoeker terug te nemen te vervallen en de kosten voor vervoer ingeval van terugdrijving kunnen niet meer verhaald worden op de luchtvaartmaatschappij (zie artikel 5.1 ev. van Bijlage 9 van het Verdrag van Chicago). Het gaat hier immers niet meer om niet-toelaatbaar verklaarde verzoekers die worden vastgehouden omdat zij niet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden.” (Parl.St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 123-124).

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat het eerste lid van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet in dit geval niet kon worden toegepast en dat dus beslist moest worden dat verder onderzoek noodzakelijk is, waarna verzoekster toegelaten diende te worden het Rijk binnen te komen. Er wordt herhaald dat verzoekster, die volgens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 18 juli 2025 het Rijk trachtte binnen te komen zonder aan de in de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden te voldoen, in de luchthaven van Zaventem onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet was aldus een verder onderzoek noodzakelijk en diende verzoekster toegelaten te worden het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift wordt terecht uiteengezet dat de toepassing van de procedure aan de grens gevolgen heeft voor het verloop van het onderzoek.

Verweerders nota kan aldus geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Uit het geheel van wat voorafgaat, blijkt dat er te dezen geen rechtsgrond voorhanden was voor het nemen van de bestreden beslissing volgens een versnelde procedure aan de grens. De bestreden beslissing is behept met een substantiële onregelmatigheid die noopt tot de nietigverklaring ervan, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 september 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één oktober tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU